

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

ΝΑΛΑΦΡΗ σάν παπαλούδα, δροσερή σάν τριαντάφυλλο, ώραία σάν ανγή, ή βασιλοπούλα Ροζειμόνη κατέβαινε τά μαριάρια σκαλοπάτια του παλατιού.

Όλα χαμογελοῦσαν και φρονότιουσαν χαρούμενα ἑπάνω της, ἀπό τὸ φόρημά της τὸ καμιονέμο ἀπὸ τριανταφυλλίνα μουσελίνα, ὡς τὰ γαλατὰ της μάτια, πὸ ἀρχιδροβούσαν ἀπὸ εὐτυχία. Ὅλη ἔκεινη τὴν ἡμέρα φανέροναν τὴ χαρὰ της.

Ἄ, ἦσαν ἀληθινὰ πολὺ ὀλεμψόφυγοι. Τὴ ζητοῦσαν περὶ σὲ γάμο αὐτὴ τὴν ἀβρὴ κόρη, πὸν φοροῦσε κοντὰ φοιστὰ να ὡς τὸν περσιμένο ἄκαμα χρόνο. Καὶ ποῦς, ἂν ἀγαπᾶς; Ὁ ὠσῆς, ὁ γενναῖος, ὁ παρριφανὸς προΐγκριος Μαξιμιλιανός.

Ὁ Μαξιμιλιανός ἦσαν καλὸκαρδὸς, ἦσαν θαρραλέος και φοροῦσε με πολλὴ χάρι τὴ στρατιωτικὴ σπουδὴ του. Γι' αὐτὸ ἡ Ροζειμόνη τὸν ἐλάτρευε μ' ὄλη τὴ δύναμη τῆς νέας κ' ἀντὶς ψυχῆς της. Θάδνε γι' αὐτὸν τὴ ζωὴ της, θὰ γινότανε σκιάδα ἀπὸ θάταν εὐτυχισμένη νὰ τὸν ἱπακούη και νὰ ζῆ κάτω ἀπ' τὴ σκέπη του.

Καὶ νὰ πὸν τώρα ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῆ, νὰ τὴν κίρη γυναῖκα του αὐτὴ τὴ μικρούλα, τὴν κοιλίτσα, πὸν μόλις χρές ζεπετάχτηκε στὴ ζωὴ, σάν τρυφερὸ βλαστάρι. Ὡ, τί εὐτυχία!... Θὺ γένονταν γυναῖκα του, γυναῖκα σου! Κι' ἔλεγε και ξανάλεγε τὴ μαριχὴ αὐτὴ λέξι ἡ Ροζειμόνη γοητευμένη ἀπ' τὴ μουσικὴ της...

Ναί, ναί, δὲν ἦταν ὄνειρο, ὅπως τὸ πίστεπε στὴν ἀρχὴ. Σὲ λίγο, ἐκεῖ στὴν εὐρύχωρη αἰθούσα τὸν ἀνακτόρου, πὸν ἦταν σπουδαμένη με φῶτα και λουλούδια, θὰ δινότανε τὸ δεῖπνο τὸν ἀρραβῶνον. Ὁ Μαξιμιλιανός θὰ φοροῦσε ἀπὸ χέρι της τὸ χρυσὸ του δαχτυλίδι, πὸν θὰ τοῖς ἔδινε γιὰ πάντα και θὰ της ἔδινε τὸ πρῶτο γλυκὸ φιλὸ του ἀρραβωνιαστικῶ. Θάγε τάχα τὴ δύναμη νὰ ἱπεριμνῆ, ἡ φροχὴ, ἡ μὲτα μεγάλη χαρὰ, ἕνα τόσο ζαλιωτικὸ μεθῆος;

Ὡ, πὸς χτυποῦσε ἡ καρδιά της μικρῆς βασιλοπούλας κάτω ἀπ' τὴν ἑλαφρὴ τῆς μουσελίνα! Ἡ ἱερβολικὴ τῆς εὐτυχία τὴν ἔκανε νὰ μὴ μπορῆ νὰ καθῆται στὴ θέσι ἀπὸ μὴ ὄρα, ἀλλὰ ἡ Ροζειμόνη εἶχε ντυθεὶ γοηγορῶτερα ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν ἐπίσημη γιορτῆ.

Εἶχε ξεφύγει, ὅπως πάντα, σάν παπαχὸ ζαρκιὰδὸ ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπιβλεπὴ τῆς παιδαγωγοῦ της και πῆγε μόνη της, χωρὶς ἀκολούθια, στὸν κήπο, μὲσα στὰ λουλούδια και στὴν αἶρα πὸν ἔκωναν τὴν ψυχὴ της ν' ἀνακαλυψῆ!

Πηγαίνοσργάταν νευρκὴ, τη-δοῦσε ἔδω κ' ἐκεῖ και συλλογιζόταν πὸς θὰ παρουσιαστῆ και θὰ φωνῆ μερσάτὰ στοῦς καλεσμένους.

Ἔκοψε ἕνα ῥόδο, σὲ λίγο ἔκοψε κ' ἄλλα, κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ κινεῖται τὰ κόνικα φέσσα πὸν ἔπαιζαν μεσα στὴ μικρὴ λίμνη. Τίποτε ὄμως δὲν ἀτακτοῦσε τὴν προσοχὴ της κ' ἡ ψυχὴ της σκαλοῦσε ἀπὸ συγκίνηση.

Τὸ δεῖπνὸ ἔκεινο ἦταν ξεαῖσιο. Ἡ ἀνθρώπινη κίρησι εἶχε κοπάσει περὶ κ' ὁ μεγάλος κη-ποσ ἀπλόνονταν μαρκωμένος κάτω ἀπ' τὴν μαρκωμένη γλαυρὴ αἶρα και κάτω ἀπ' τὰ νενουσιατικὰ κελαιδίσματα τὸν πούλιαν. Ὅλα ἦσαν ὄραία, ὄλα ἦσαν καλὰ...

Ἡ Ροζειμόνη ἤθελε νὰ σκορπίσῃ τὴ χαρὰ της σ' ὄλη τὴ γύ-σι γύρω.

— Ἄ, νὰ ἡ μαργαρίτες, τὰ λευκὰ λουλούδια με τὸ κίτρινο κοικιὰ στὴ μέση, πὸν σπυλλῶν σάν ἄστειρα τὸ λειβάδι! φώνα-

ξε χαρούμενη. Ἀρῆσπε με νὰ φτιάσω ἕνα μπουκετάκι ἀπ' τὶς ὀμορφές σας, μωρές μου ἀδερφούλες...

Ἡ Ροζειμόνη ἔφραξε κ' ἔκοψε μὴ ἀγκαλιὰ ἀπ' αὐτές. Ἐξαφρα χαμογέλασε, εἶπε μονάχα μὴ μαργαρίτα, μὴ ὄραία δάναζητη μαργαρίτα και σπυλλῆκε ὀδη, φρεγγολώνοντας ἀπὸ εὐτυχία.

— Ἄς τὴ ρωτήσω, εἶπε, γιὰ κείνον, πὸν χωρὶς ἄλλο συλλογιέται: ἔμενα και πὸν τώρα μεσα στὸ παλάτι θὰ στολίζεται γιὰ μένα...

Κι' ἄρχισε νὰ μαδᾶ τὰ πέταλα τῆς μαργαρίτας.

— Μ' ἀγαπᾶ;... Λίγο;... πολὺ;... τρελλά;... Ἄ, μ' ἀγαπᾶ λίγο λοκτόν;...

Ἐνας ἠοσραμῶς ζοιγοφάστριχε στὸ πρόσωπο τῆς Ροζειμόνης ἀπ' τὴν ἀπάντη πὸν ἤθελε. Καὶ ἄμεσως ἄλλη μαργαρίτα κ' ἔστερα ἄλλη κ' ἄλλη. Τὰ ἄκαμα πέταλα ξεφιλῶνόντουσαν ὄνα κοντὰ στ' ἄλλο, κάτω ἀπ' τὰ νευρκὰ κ' εὐκίρητα δαχτυλὰ της και πετοῦσαν γύρω της σάν ἄστειρα βοσχί.

Ἡ Ροζειμόνη τὴνε βάλει πείσμα ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' τὸ λουλούδι στὴν ἀπάντη πὸν ἤθελε. Καὶ ξεφύλλισε και ἄλλο λουλούδι.

— Μ' ἀγαπᾶ;... Λίγο... πολὺ... τρελλά;... Μὰ τί ἐν' αὐτὸ; Κοιβέντες ἄκαὸ ἀπὸ τὰ δέντρα... Φαίνεται πὸς θὰ-ναί τίποτε ξένοι πὸν περσιμένον νὰ σημάνη γιὰ τὸ δεῖπνο...

Κι' ἡ βασιλοπούλα ξανάρχισε νὰ ξεφύλλιζε γελαστῆ.

— Μ' ἀγαπᾶ;... Λίγο... πολὺ;... Μὰ αὐτὴ ἡ φωνὴ πὸν ἄκουω, μοιάζει με τὸ Μαξιμιλιανό... Μαξιμιλιανέ, λατρευτέ μου!...

Ἰσως βῆκε και με γυροῦσι... Ἄς καθῆσω ἔδω, σπὴ ὄρα τῆς χροκῆς αὐτῆς βελανδιᾶς... Θὰ παραξενευτῆ, ἀλλὰ και θὰ εἰχαρσπῆτῆ μαζί πὸν θὰ με βεθ' ἔδω. Μ' ἀγαπᾶ;... Λίγο... πολὺ;... Μὰ ἄκου! Δὲν εἶνε μόνο... Ἐξορωῖσε και μὴ φωνὴ γυναικεία... Ἄ, εἶνε ἡ κόμισσα Λαδδσσα, κυρία τῆς τιμῆς κοντὰ στὴ μητέρα μου... Ἄς ἔξασκοινοθῆσω ὄμως τὸ παιγνίδι... Μ' ἀγαπᾶ;... Λίγο... πολὺ... τρελλά;...

Ἐξαφρα τὸ ἀπαλὸ ῥοδοπλασμένο πρόσωπὸ της ἔγινε κατάχλιωμο σάν κρῖνο. Τὰ κοραλλίνα χεῖλη της τὰ γελαστὰ, πὸν πρὶν ἀπὸ λί-γες στιγμῆς μεθῆσαν ἀπὸ εὐτυχία, μαζεύτηκαν κ' ἀνοχτήσαν σὲ μὴ θλιβερὴ ἀπορία. Τὰ χέρια πὸν κρατοῦσαν τὸ λουλούδι, εἶχαν πα-γῶσει, ἀλλὰ δὲν ἄφταναν τὴ μαργαρίτα. Ἐκεῖ πῶς ἀπ' τοῦς ἄκαμους, ἀκονόγταν τώρα καθαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Μαξιμιλιανό.

— Ὅταν ἀγαποῦν, ἔλεγε με συγκινημένη φωνὴ, εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονησοῦν; Κι' ἐγὼ, κόμισσα, σὰς ἀγαπᾶ... Τὸ ξερετε καλά...

— Μὰ ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας εἶνε ὀμορφη...

— Ὅχι τόπο σάν κ' ἐσᾶς, ὦ γόρησα...

— Μὰ αὐτὴ ἡ μικρούλα...

— Ἀκούστε με, αὐτὴ τὴν ἀγα-πὸ σάν ἕνα μορσούδα, σάν ἕνα βά-το εἰθῶνασο και πολύτιμο. Ἐσᾶς ὄμως, ὦ, ἐσᾶς σας λατρεῖται...

— Φτωχὴ μου προΐγκρια! Τὸ κα-ταλαβαῖνο... γιατί κ' ἐγὼ σας ἀ-γαπᾶ...

Ἡ μικρὴ βασιλοπούλα δὲν ἄκου-σε τίποτε παρακάτω... Τὸ αἶμα εἶ-χε σπασματῆσει νὰ κολῆ μεσα στὶς φλέβες της... Ἡ αἰθία κ' εἰσά-σθητη καρδιά της εἶχε σπυλλῆκετῆ...

Ἡ δυνατωμένη παιδοῦλα δὲν εἶπε τίποτε γιὰ νὰ φρασεῖται τὸν ἄκαμο πὸν βισπᾶζε τὴν ἱταρξί της, τὴ φροχὴ τῆς ζωοῦλα. Ἀνασπῆναξε μονάχα κ' ἔγερε τὸ κωροφωμένο της κεφάλι στὸν κορμὸ τῆς βελανδιᾶς.

Καὶ τὴν ὄρα πὸν ἡ μαργαρίτες τοῦ λειβαδίου ἔβλεπαν τὰ πέταλά τους, γιὰ νὰ φιλῶσιν καθαρές μεσ' σπὴν καρδιά τους τὶς σπαλαιωτέες πὸν ἔθπικαν τὴ νύχτα, ἕνα ἄλλο λου-λούδι ἀνθρώπων, μὴ ἄ ἀδερφούλα τους, σπυλλῆκεν ἀπ' τὴν πρῶτη ἀ-γορα κωταγίδια τῆς ζωῆς, ἄνοιγε τὰ πέταλά της, γιὰ ν' ἀφήσῃ τὴν ψυχὴ της νὰ περᾶσῃ στ' ἀτέρνατον βασί-λεια τῆς ἀγάτης.

Κι' ὅταν βῆσαν τὴ μικρὴ και γλυκερὰ βασιλοπούλα ξαλιωμένη νε-κρὴ πᾶνο σπὰ χορτάκια, σπὴ ὄρα τῆς βελανδιᾶς, κρατοῦσε ἄκαμα στα παγομένη δαχτυλὰ της τὴ μαργαρί-τα, τὸ μωροῦλο χρησιμαδοτικὸ λουλού-δι τὸν ἐρωτευμένον...

— Κι' ἐγὼ, κόμισσα, σὰς ἀγαπᾶ! ἔλεγε ὁ Μαξιμιλιανός.